

REISVERSLAG KARA KARA door Marina Hannes , 29 juni tem 9 juli 2019.

Delegatie Kara Kara:

Hilde Valgaeren (schepen van Ontwikkelingssamenwerking Mol) , Geerd Van den Abbeele (penningmeester Kara Kara comité) , Michiel Van Baelen (lid Kara Kara comité) , Luc Cambré (sympathisant en echtgenoot van Marina) en Marina Hannes (lid Kara Kara comité) .

Zaterdag 29 juni 2019

Vertrek zaterdag 29 juni 2019. Chauffeur Jos en begeleider Louis Geysmans komen ons ophalen om 8.15 u. Met de koffer vol valiezen rijden we (Luc en ik) mee naar de wereldwinkel waar de rest van de delegatie (Geerd, Michiel en Hilde) aankomt en verzamelt. Nog wat foto's nemen en dan op weg naar Zaventem. In Zaventem nemen we afscheid van Jos en Louis en onze reis kan beginnen. Na het boarden zitten we nog een uur te wachten vooraleer we opstijgen. In Tunis drinken we een koffietje om de vijf uur wachttijd te overbruggen.

Geerd zorgt voor wat sensatie door zijn gsm af te zetten en het nummer thuis te laten liggen. Gelukkig lukt het om naar het thuisfront te bellen en alles is weer in orde.

18.00 u.: gezamenlijke inname malariapil.

Eten, drinken, wandelen en dan komt Geerd een eerste keer zeggen dat onze vlucht een uur vertraging heeft. Uiteindelijk worden het vier uren wachten.

Zondag 30 juni 2019.

Om 0.05 u. mogen we boarden en om half één vertrekken we eindelijk. We krijgen nog wat te eten, droge kippenballetjes of vis en dan proberen we wat te slapen.

Om 04.00 u. 's nachts arriveren we in Niamey, een mooie nieuwe luchthaven, blijkbaar gebouwd door een Turkse onderneming. Alles verloopt vlot. We wachten even op de bagage: acht stuks in totaal.

Na bagagecontrole kunnen we eindelijk Niamey binnen.

Mamane Falah staat ons op te wachten en het is een hartelijk weerzien.

Mamane Falah neemt de bagage en twee personen mee. De overigen rijden mee met Mamane Baraze. We mogen overnachten – 't is te zeggen enkele uurtjes rusten - op een matras buiten thuis bij Mamane Falah, want het is ondertussen al bijna vijf uur in de ochtend. Om 07.00 u. zijn de eersten al wakker. Buiten een douche nemen of wat verfrissen en dan een lekker ontbijt met Frans brood en gebakken eitjes.

Om 9.30 u. zijn we met z'n allen op weg naar Kara Kara. Onderweg stoppen we in Dosso om een blitsbezoek te brengen aan een broer van Mamane Falah, Ibro Idrissa, politie-inspecteur . Hij geeft ons zijn kaartje, we mogen hem altijd bellen indien nodig.

Na enkele foto's rijden we verder op weg naar Kara Kara.

Onderweg nemen we nog wat foto's en de laatste 39 km. van de piste beginnen, amai de rally van Zolder is er niks tegen. Rond 13.00 u. zijn we gearriveerd, verdelen we de kamers en pakken uit. En dan is het tijd voor een goeie douche met emmer en water.

Er is in het huis ondertussen elektriciteit en een echte w.c. Joepie! Jammer dat het toilet stuk is maar het zal zo vlug mogelijk gerepareerd worden. We eten sinaasappelen, koude schotel en brood. Verder een ananasdrankje uit blik, lekker fris.

We spreken af om 17.00 u. om het programma te bespreken. Het wordt een lange vergadering tot ongeveer 20.00 u.

Als avondmaal hebben we lekkere kip met rijst en bananen. We maken nog een avondwandeling. Ik maak mooie foto's van de kinderen.

Dan wil ik een foto nemen en een vrouw neemt mijn hand vast waarbij ze steeds zegt "Fati,Fati".

Ik herken haar en ze zegt voortdurend mijn naam. Ze is echt wel blij. Ik roep Geerd erbij en blijkt dat hij ze al een hand gegeven had maar haar niet had herkend.

We praten nog wat na 's avonds en dan kruipen we om 21.00 u. ons bed in om te zweten. Sommigen blijken te hebben geslapen, anderen zijn gaan buiten liggen. Het bleef de hele nacht drukkend warm.

Maandag 1 juli 2019.

Om 6.15 u. is Geerd al wakker. Michiel blijktbaar ook, aan het gepraat te horen.

Een goede douche en dan buiten een lekker ontbijt met Frans brood, confituur, smeerkaas, koffie, thee of chocomelk. Er is meer dan voldoende.

We vertrekken richting dorp voor een bezoek aan de watertoren. Op eenzelfde locatie zijn er twee nieuwe torens, gebouwd met de steun van een Zwitsers project. Budget van 20 miljoen CFA, dit is plusminus €30.000 Euro.

Daarna wandelen we door naar de technische school. We zien onofficieel de klas van houtbewerking, mechanica, het naaiatelier – couture (vol met tweedehands- pedaalgestuurde-naaimachines), en de klas van lassen.

Daarna zijn we uitgenodigd op de gemeenteraad met de burgemeester en de Chefs de Village en de organisaties die zich inzetten voor de bevolking, waaronder een verpleegster van het CSI (Centre de Santé Intégré) en Fati voor de vrouwengroepen.

We verstaan niet alles maar het Hausa wordt vertaald voor ons. Dan volgt nog het gedeelte van geschenken uitdelen. Ook wij worden voorgesteld. Amai, blijktbaar zijn we belangrijk. Hilde stelt zich voor als schepen en ook Geerd doet een woordje. Er wordt ook nog een PowerPoint-presentatie gegeven door Zakari.

Nadien krijgen we eten op het bureau van de burgemeester, schaaap met couscous. Er is geen bestek voorzien, we eten met onze handen, samen uit één grote schotel. Het is lekker.

Nu worden we officieel begeleid naar de Technische school met de verschillende klassen. Ze stellen alles met enige fierheid voor, o.a. de eindwerkjes van de leerlingen couture en houtbewerking.

Hilde krijgt een houten bankje en een stoffen handtas als geschenk.

We gaan terug naar het huis waar we verblijven. Binta heeft weer lekker gekookt. Frietjes met stoofvlees en een lekkere pikante saus. Iedereen neemt nadien een welgekomen douche.

We hebben een ontmoeting in het Paleis van de Chef du Canton. Er wordt gebabbeld, geschenken van Mol worden afgegeven, en dan volgt een discussie over vrouwen die alleen op reis of op stap gaan. Ik laat me niet doen en ga serieus in de verdediging. Achteraf blijkt dat de chef aan het uitdagen was. Zijn dochters blijken echt geëmancipeerde vrouwen. Natuurlijk krijgen we ook iets te drinken aangeboden. "Maltina", een drankje dat lijkt op tafelbier met daarbij groene olijven.

Nadien bezoekt Geerd, samen met Mamane, het huis van Fati. We hebben gevraagd om met z'n allen later ook op bezoek te kunnen gaan.

Als avondmaal eten we een soort couscous of gries met veel groenten en vlees. Als dessert bananen en sinaasappelen. Het is weer superlekker.

Nog wat napraten en dan worden de matrassen buiten gelegd om te slapen. Alleen Luc en ik slapen binnen. Ik ben die nacht zelfs wakker geworden van de kou.

Dinsdag 2 juli 2019.

Iedereen heeft goed geslapen. Buiten werd het fris, doch volgens Geerd niet. Michiel en Hilde bevestigen gelukkig mijn bevindingen van koude.

Mamane B weet ons te vertellen dat er iedere nacht een patrouille van 15 soldaten voor ons door en rond het dorp rijden.

We eten vandaag bouille als ontbijt. Het valt niet bij iedereen in de smaak, maar met wat suiker of Vitabis erbij lukt het wel. Met de gedachte "als er niks anders is" zouden we het wel kunnen eten en gewoon worden. We krijgen bezoek, de driekoppige delegatie van de "lutte" komt op bezoek. Er zal voor ons een demonstratie gegeven worden later op de week. Ook een matrone komt op bezoek. We vernemen dat er hier ±10 baby's per week geboren worden. Er zijn in Kara Kara nog vijf matrones maar de vroedvrouw van de CSI is twee maanden geleden vertrokken.

Rond 10.00 u. vertrekken we naar Dioundiou via Zabori. De weg is weer even slecht. Onderweg zien we de mensen op het veld werken aan de mil. We worden ontvangen door de "prefet du departement de Dioundiou". Het wordt een lange uitleg. Geerd en Hilde houden het gesprek mee gaande. Ik heb afgehaakt want trop is te veel. Een molleke (als geschenk) blijft hier. We gaan ook nog naar de vergaderzaal voor een uitleg met de verantwoordelijke van het water. De ventilatoren maken zoveel lawaai dat we amper horen wat er gezegd wordt. De volgende delegatie vanuit Mol neemt best een busje siliconenspray mee.

Om 13.00 u. staat het eten klaar en het smaakt weer lekker. Spaghetti met mayonaise en tomaten en vlees en eieren.

We bezoeken de schooltjes van Kalgo, althans dat was de bedoeling want er staat niets meer recht.

Hilde voelt zich ineens onwel, ze wordt bleker en bleker. Ik wil voor haar een stoel halen maar ik mag hem zelf niet dragen. De lekkere spaghetti van 's middags belandt op de grond. Hilde wordt terug naar Kara Kara gereden en wij worden ontvangen door de chef du village. De schooltjes liggen allemaal plat. Het regenseizoen is begonnen. Er wordt over en weer gediscussieerd. Na een tijdje nemen we afscheid

We worden verwacht voor een demonstratie van traditionele dans. Er staan zoals gewoonlijk stoelen voor ons klaar. Het is wel de moeite. Jammer dat Hilde dit moet missen maar ze voelt zich nog niet goed. We ontmoeten de vader van Mamane . Ik bedank hem omdat we in zijn huis mogen logeren. Tijdens het dansen kan ik me niet inhouden. Efkes observeren hoe het marcheert en dan doe ik mee tot grote hilariteit van het dorp. De dans is echt wel vermoeiend. Na een aantal rondes geef ik het op en wat blijkt, zo lang ik bleef dansen bleef de groep ook dansen. Ik krijg een enthousiast applaus.

Terug thuis staat het eten weer klaar. Een typisch gerecht voor Kara Kara: Fonio Soumbala. Een soort deeg waarvan een bal gevormd is. Lekker met de saus erbij en kip. Voor wie het niet lekker vindt is er nog rijst. Als dessert zijn er overrijpe bananen en sappige sinaasappelen.

We kruipen weer vroeg in ons bed. Michiel zijn bed is een insectenhotel geworden. Het licht is blijven branden, zijn matras zit vol sprinkhanen en ander ongedierte.

Het is warm maar van vermoeidheid vallen we toch in slaap.

Woensdag 3 juli 2019

We zijn vroeg wakker en het ziet er weer een stralende zonnige dag uit. We vertrekken, maar ik voel me niet zo goed. Ik ben aan de beurt met diarree. De eieren van gisteren denk ik.

We komen aan in Matankari 1 waar we het waterproject bezoeken. We worden zoals overal weer hartelijk ontvangen. We ontmoeten de gerant van het water en zien ook de oude put, 16 m diep, goed afgeschermd door takken maar vooraan is nog een groot gat waar gemakkelijk een kind kan invallen. Ze beloven mij daar ter plaatse dat ze dit ook gaan dichtmaken.

We zien een auto die voor ons nog te slecht is voor de schroothoop maar hier nog bolt. Dan zie ik een grote man met wie ik op de foto wil. Het contrast is echt heel groot tot algemeen gelach van het dorp. Ze vinden het blijkbaar grappig.

We bezoeken enkele “huizen” met de kookvuren (“fours améliorés”). We krijgen uitleg hoe het vroeger was en welke verbetering het nu is. We krijgen ontelbare handen te schudden bij het afscheid. Ik heb nog een pit gevonden van iets, blijkt dat er karité-boter van gemaakt wordt. Het is een groene vrucht, die zoet smaakt. Achteraf heeft Mamane een zak mee gekregen of gekocht.

We rijden door naar Matankari II. Ook hier bezoeken we het waterproject en de kookvuren. Er zijn zelfs binnenkeukens! Een hele vooruitgang voor de vrouwen.

Een jong meisje is mil aan het fijnstampen. Ik mag het ook eens proberen. Het is echt wel zwaar werk. De vrouwen laten hun handen zien vol eelt en bulten.

De verantwoordelijke van de vrouwen, een vinnige madam, kan ons niet genoeg bedanken. Michiel hoort een discussie vertaald door Garba: de mensen vragen zich af waarom wij niets opschrijven en hoe we alles kunnen onthouden.

Mij overvalt voor de eerste keer een triest gevoel als ik denk aan onze kleinkinderen en de kinderen hier. Ik moet me sterk houden om niet te wenen. Jammer dat Hilde dit gemist heeft.

Bij onze thuiskomst staat er weer lekker eten klaar maar het is broeierig warm. Er hangt onweer in de lucht.

In de namiddag bezoeken we het C.S.I. in Kara Kara. Hier worden we met onze neus op de feiten gedrukt. Het ziet er ondertussen anders uit dan op eerdere foto's die we in Mol gezien hebben. De verf bladdert af, en niet alles is nog onderhouden zoals wij zouden verwachten. Hilde doet de controle van materialen en medicatie. Het valt toch tegen. Er ligt een vrouw in arbeid. Ze moet bevallen, haar familie zit buiten als steun te wachten. Er komt een dringend geval binnen: een meisje van 17 die al twee dagen hevige vaginale bloedingen heeft. Ze krijgt eerste hulp maar ze heeft een

bloedtransfusie nodig. Ze moet naar Dosso. Omdat ze niet in Kara Kara woont moet ze het vervoer zelf betalen. Blijkbaar is er geen geld. Ze zal met de brommer door haar familie naar Dosso gebracht worden. Met de auto duurt het twee uur. Laat staan met de brommer, en dan zo slap als een vod achterop moeten zitten. Niet te doen. Ik voel me misselijk worden en ga samen met Luc terug. We worden nageroepen, er wordt gewuifd. Is het omdat we gearmd lopen? Doordat ik me draaierig voel heb ik mij ingehaakt bij Luc. Of herkennen ze mij nog van de dans? Thuisgekomen leg ik me op bed.

Ondertussen hebben de anderen nog een ontmoeting met de inspectie van het onderwijs.

We eten moringa met rijst en kip. Ik pas en drink een kippenbouillon met een beetje rijst. Nog wat napraten en dan ons bed in.

Heel de avond is het onweerachtig, met bliksems en donders en veel wind. Om 23:30 uur volgt dan een wolkbreuk met hevige stortregens. Alle ramen worden zo snel mogelijk gesloten en Geerd, Hilde, Michiel en Mamane moeten naar binnen vluchten.

Het hevige onweer en de stortbuien nemen uiteindelijk af en iedereen gaat slapen, deze keer allemaal binnen voor de zekerheid.

Donderdag 4 juli 2019.

Deze morgen schiet ik wakker om 7.30 u., overslapen! De anderen zijn al wakker en hebben al gegeten. Nu is Luc aan de beurt, hij is deze nacht een paar keer opgestaan met diarree. Ik heb niks gehoord.

Na het eten vertrekken we naar Koudourou. We bezoeken een tuin van de vrouwengroepen. Het is privé-eigendom die de vrouwen mogen bewerken. Nu heeft de eigenaar er nog zelf rijst opgezet. Na deze oogst mogen de vrouwen het land bewerken. Ineens begint het hevig te regenen waardoor we naar binnen moeten vluchten. Met de hulp van Ali Souley voor de vertaling probeer ik met enkele jongeren te praten. Ze kennen geen Frans, daarvoor zijn ze niet lang genoeg naar school geweest. De meesten haken af om op het veld te werken, een vrouw te zoeken en een gezin te stichten. We worden weer bedankt langs alle kanten. Ook wij geven de vrouwen een applaus.

We stoppen in Yeldou bij het CSI. Geerd is hier zeven jaar geleden geweest en hij schrikt toch wel van wat we hier zien. Het lijkt beter uitgerust dan in Kara Kara, maar toch. Materiaal is stuk of ontbreekt, volgens sommigen is het meegenomen door de vorige verpleger. Hilde krijgt de mogelijkheid om alles door doktersogen te zien. Ze praat met de vroedvrouw en de verpleger. Ook een matrone komt nog langs.

De vroedvrouw toont op vraag van Hilde hoe de gegevens van zwangere vrouwen genoteerd worden. Dit gebeurt zo goed als het kan in roze gekleurde papieren dossiers. Maar door het ontbreken van een weegschaal en een bloeddrukmeter kunnen het gewicht en de bloeddruk van de toekomstige mama niet gemeten worden. Voor het doorknippen van de navelstreng ontbreekt een (steriele) schaar. De vroedvrouw lost het dan maar op door aan elke toekomstige mama te vragen een scheermesje mee te brengen. Om iets te steriliseren gebruiken ze "eau de javel". De bus javel die er staat verkopen ze bij ons in een grootwarenhuis.

In het lokaal waar de microscoop staat zie ik kaarsvet op het aanrecht en ik vraag of de elektriciteit werkt. Volgens Geerd werkt het met zonnepanelen maar ik vertrouw het niet en vraag verder. Blijkt dat er een zonnepaneel stuk is en dat er inderdaad verlicht wordt met een kaars waarop ik een demonstratie krijg. We nemen nog wat foto's en we vertrekken terug naar Kara Kara.

Onderweg stoppen we nog bij een waterproject in Abdalazi. Een dure installatie met veel zonnepanelen. Een project van Swiss – de Zwitserse ontwikkelingsamenwerking.

Als we thuiskomen krijgen we lekkere frietjes met de saus van Binta. Er zijn appels en mango. Lekker, jammer dat mijn maag niet mee wil.

Rond 17.00 u. gaan we naar het naaiatelier van een drietal jongens die ons uitleggen wat ze daar doen. Ze tonen ons fier de zelfgemaakte kledingstukken waaronder een schooluniform. Blijkbaar moet ieder kind een uniform dragen. De ouders betalen dit.

We gaan verder naar de school. Er zijn stenen gebouwen en een aantal klassen in riet en hout. Er is een gebouw in aanbouw met onze steun maar het geld is op om een dak te maken. De ouders van de leerlingen hebben zelf de bouwstenen gemaakt. Er staan ook twee latrines (toiletten) door onze hulp. Het zijn wel toiletten voor de leerkrachten en nog geen "fosses ventilées".

We zien een vrouw die het veld bewerkt met een ander instrument dan de mannen. Een lange stok met een soort hakker aan. De vrouw moet zich op die manier niet bukken. We proberen het zelf en het werkt inderdaad goed.

We gaan op bezoek bij Fati. Ze woont op een redelijk groot domein waar de kippen en kuikens vrij rondlopen. Ze heeft drie koeien en zes geiten. We maken kennis met haar man en zes van de zeven kinderen. De dochter wil niet op de foto. We worden goed ontvangen. Er staan mango's, lolly's, gekleurde bollekes en pindanoten klaar voor ons.

Als we terug thuis aankomen blijkt er geen water te zijn. Het chateau d'eau is stuk, dus nu zit het hele dorp zonder water. Ons avondeten bestaat uit rijst, moringa en gebakken vis.

Vrijdag 5 juli 2019.

Om 6.30 u. zijn we uit ons bed. Ik heb negen uur geslapen. We ontbijten met brood, confituur en choco. Vooral de warme thee doet weer deugd. Oh ja niet te vergeten, het water is nog niet in orde dus is het wassen met de emmer maar ook dat is geen probleem. We zijn al echt ingeburgerd.

We vertrekken goed op tijd naar Angoual Lelaba. We bezoeken een schooltje, een project van Luxemburg. Dit is voor Mamane een voorbeeldklasje. Volgens ons is het rommelig en vuil, de nieuwe boeken zijn ook al vuil. Aan de andere kant staan drie lokalen, gezet door de staat Niger. Ze hebben geen geld gekregen dit jaar voor schriften en balpennen. De geiten die door de beste meisjesleerlingen verzorgd worden laten ze zien en we maken foto's van elk meisje. De meisjes zorgen drie tot vier jaar voor de geitjes en dan worden ze doorgegeven. Als er kleine geitjes zijn krijgen ze er eentje cadeau.

We zien de waterinstallatie die met een voetpedaal moet bediend worden. Niet echt ideaal want voor de kinderen is dit moeilijk te bedienen.

We passeren een "case de santé" en gaan een kijkje nemen. De verpleegster doet haar best en haar werk goed met beperkte middelen die ze heeft.

Verderop bereiken we het dorp aan Angoual Laboua. We ontmoeten de vrouwengroep en Geerd herkent de bananenboom die hij gepland heeft, zoveel jaar geleden. Het meer, dat ik herken van eerdere foto's in Mol, valt mij een beetje tegen. Het is overgroeid en er staat weinig water in.

De presidente van de vrouwengroep is er niet bij. Haar man is gestorven. Volgens de traditie moet zij dan drie maanden in haar huis blijven en mag zij zich niet mooi maken of juwelen dragen.

We gaan nog naar een tweede tuin kijken. Hier staat sorgo en mil en moringa. Alles ziet er mooi groen uit en staat groot, maar dit is ook weer van een privé-eigenaar. De vrouwen mogen na deze oogst het veld bewerken van oktober tot maart, tot aan het volgend regenseizoen.

We nemen afscheid en rijden door naar Angoual Dagne . Geerd kan vergelijken met zeven jaar geleden. De mangobomen zijn enorm gegroeid. Er staan ook citroenbomen, dadels en bananenbomen. Er is een zelfgemaakte serre met tomatenplantjes. Er zijn paprikaplantjes, cassave - een soort maniok - en papaja's. Nadien bezoeken we de "boutique d'intrants". In de "boutique", een stenen gebouw van 3 op 4 meter, liggen nog 12 zakken zaaigoed.

De chef de Village geeft uitleg. Vrouwen die aangesloten zijn bij de vrouwengroep krijgen 1 zak zaaigoed en na de oogst geven ze 1 1/4 zak terug.

We krijgen ter plaatse een schotel aangeboden van de presidente van de vrouwengroep. Het is een soort couscous met moringa met een soort poeder overheen gestrooid. We denken gemalen pinda's. Hoe kunnen we op een beleefde manier de schotel weigeren? Ik probeer uit te leggen dat we problemen hebben met onze maag. Mamane lost het voor ons op. Het eten wordt in een warmhoudpot gedaan. We nemen het mee naar huis...

Thuis krijgen we weer lekker eten: couscous met kip en een lekker pittig sausje.

We doen een welgekomen middagdutje en worden gewekt door een fikse regenbui. Iedereen verzamelt terug buiten.

Na de bui rijden we naar Malé. De weg is door de regen op sommige plaatsen onberijdbaar. Gelukkig hebben we goede chauffeurs en geraken we toch waar we moeten zijn in Malé. We bezoeken het project gesteund door de Vlaamse overheid. Dit is het eerste in aanbouw. Binnen 2 weken plannen ze klaar te zijn. Werknemers van firma EBAM uit Niamey zijn hier bezig. Ze overnachten in Kara Kara, in het bureel van Mamane. Van de dorpsbewoners krijgen we eieren mee als geschenk. We zullen gezien ons diarreeperikelen er niet van eten. Hopelijk wordt dit chateau d'eau een succes. In Kara Kara ligt het nog steeds in panne.

Onderweg wordt de lucht grijzer en grijzer. Ergens is het aan het onweren en regenen. We komen toch droog aan en de regen blijft uit. We eten buiten want de dreiging van onweer is weg. Spaghetti met stoofvlees, weeral zeer lekker. We blijven nog een hele tijd napraten.

Zaterdag 6 juli 2019.

De nacht is lawaaierig. Om 4.00 u. kom ik Hilde op de gang tegen op zoek naar oorstoppen. Jammer maar ik kan haar niet helpen. Dan het gesnurk van Geerd toch maar ondergaan. Luc snurkt niet maar blaast. Dat is al even erg. Om 5.00 u. veel lawaai: muziek, kabaal. Elke nacht wordt er hier opgeroepen tot het gebed van op de moskee. Om 6.30 u. is iedereen wakker. Geïmproviseerde douche en dan eten we weer Frans brood, confituur en choco.

Garba komt ons halen om een bezoek te brengen aan zijn huis en familie. Zijn erf is echt heel groot. Zijn vader woont er met zijn twee vrouwen. Garba zelf met twee vrouwen en 10 kinderen, zeven kinderen met zijn eerste vrouw en drie met zijn tweede vrouw. Mannen mogen in Niger maximaal vier vrouwen hebben. De vader van Garba is een mat aan het vlechten. De vrouwen stampen ondertussen de mil tot poeder. Er loopt nog veel volk over het erf, waarschijnlijk nog familie. Blijkt dat er ongeveer 50 mensen wonen.

Onderweg naar Garba passeren we een molenaar. Hij heeft een molen in privé-bezit. Mensen komen bij hem om hun graan te laten malen. Kostprijs 75 CFA voor een volle kom gemalen graan.

Op weg naar het bureel van Mamane gaan we langs een put waar de dorpingen nu water halen. Het is geen drinkwater. Ali Souley zegt wel dat er tabletten zijn om het water te ontsmetten maar waar die te verkrijgen zijn of over wie de verdeling doet, blijft hij vaag.

We gaan nog langs het college. De deur is los. Er blijkt in de klas een jonge gast te zitten die op de computer bezig is. Hij is de zoon van de directeur en heeft de sleutel van de klas. Hij neemt een pauze nu. Eigenlijk was hij op het veld bezig.

Mamane zijn bureau is gevestigd in een nieuw gebouw dat hij huurt. Het dak lekt. Er staat een kopieermachine dat door ons gesponsord wordt, en ook 2 nieuwe bureaustoelen. Momenteel wordt het gebruikt als woonst, de arbeiders van de firma EBAM die het nieuwe chateau d'eau bouwen en Ali Souley slapen tijdelijk hier.

We stoppen thuis om iets te drinken en dan gaan we met z'n allen naar de plaatselijke wekelijkse markt om de hoek, een bonte mengeling van kleuren en een wirwar aan straatjes waar allerlei kraampjes staan opgesteld. Je kan het zo gek niet bedenken of het is hier te vinden. Van geiten tot kippen, levend of gevild. Kleding, huishoudgerief, groenten vers of gedroogd, kruiden, een kruiwagen vol medicatie, tot zelfs Viagra voor mannen in kleine potjes. Een deel van de groep wandelt terug naar het huis. Luc en ik krijgen er niet genoeg van en blijven nog samen met Ali Souley op de markt. We zien nog een kapper, een koffieverkoper, te veel om op te noemen. De security-man komt ons tegemoet. Volgens ons om ons op te halen en aan te manen om naar huis te gaan. Volgens Ali komen we hem per toeval tegen. Raar want hij blijft wel bij ons tot aan het huis. Binta heeft op de markt watermeloen gekocht en lever en hart van geit. We eten later brochettes met dit vlees, echt lekker, en er is nog rijst met saus bij.

Tijdens ons middagdutje arriveert dokter Babadi met zijn zoon en dochter. Ik zou hem niet meer herkend hebben. Hij ziet er veel jonger uit. Hij is blij ons te zien. Hilde kan een goede medische babbel doen met hem.

Om 17.00 u. is het tijd voor de "Lutte ". De stoelen voor ons staan weer klaar. Het volk uit het dorp stroomt toe. Het is weer een hele belevenis. De percussie begint te spelen, de mannen gaan er helemaal in op. Dan komen de lutteurs met hun stevige, gespierde lichamen. Er wordt een stokje gespied en daarin wordt geld gestoken. Het gevecht gaat per twee en begint met de jongste twee. Wie het eerst op de grond ligt verliest het gevecht. Er wordt geld gegeven door dokter Babadi. Ik voel mij verlegen want we hebben nog enkel een muntstuk dat we kunnen geven. Jammer.

Een jong meisje, eerder een kind nog, wordt in het midden gezet om te dansen. Ze doet het goed ook al is ze wat verlegen. Een andere vrouw wordt aangemoedigd om te dansen. Ze weet waarschijnlijk nog dat ik bij de traditionele dans heb meegedaan want ze trekt mij van mijn stoel en ik moet meedoen. Grote hilariteit. Ik krijg applaus.

Het spektakel is voorbij en we gaan echt in stoet de straat op. Iedereen wil mijn hand vastpakken, raar. Ik vraag of ik op een instrument mag spelen. Nu troept iedereen rond mij, niet te doen. We worden tot aan het huis omringd en gevolgd. Ik voel me euforisch een Nigerese beroemdheid, een BV in Niger.

We verfrissen ons en eten dan cassave met vlees, watermeloen ananas en mango als dessert. Lekker. Om 21.30 u. gaan we slapen, maar of dat lukt? Het is heel warm en er is veel lawaai. Achteraf blijkt dat er een huwelijk was in de buurt.

Zondag 7 juli 2019.

De dag begint vroeg. Om 6.30 u. beginnen we met onze douche, 't is te zeggen, een emmer water want de chateau is nog niet gemaakt. Blijkt dat de persoon van Maradi die de herstelling moet komen doen, nog niet gearriveerd is. Maradi ligt 600 km verder.

We wachten op ons ontbijt. Galetten maken duurt toch langer dan Frans brood op tafel leggen. Dokter Babadi arriveert met zijn zoon. De galetten zijn klaar. We proberen ze eerst zonder de kruiden, nadien met of ook met choco en confituur. Het smaakt. We hebben weeral iets typisch van Kara Kara gegeten.

We vertrekken om 10.30 u. naar een dorp dat verder in de brousse gelegen is. Het eerste dorp waar we stoppen is Guigane. Hier hebben ze een chateau d'eau van 3000 liter water voor 700 inwoners. Ook vanuit de andere dorpen komen ze hier water halen. De inwoners zijn ons heel dankbaar. Ze tonen ons een kookvuur en ik mag voor de eerste keer in een huis binnenkijken. Alles is netjes geordend en het is er opvallend fris. Er komt de steeds terugkerende vraag naar de molen om het graan/de mil te malen in plaats van te stampen in de mortier. Hier vragen ze ook een grotere chateau d'eau, met meer capaciteit dus. We nemen afscheid van de enthousiaste vrouwen.

In het tweede dorp Angoual Gueza worden we opgewacht door de vrouwengroep. Ze ontrollen ons een volledig touw van 50 m. lang dat ze gebruiken om het water uit de put de scheppen. De put zelf krijgen we niet te zien. Hier zijn ongeveer 500 inwoners. Er is hier vier jaar geleden een alfabetiseringsplan opgestart maar na drie jaar weer gestopt. De vrouwen hebben een radio. Deze wordt in het midden gezet en ze beginnen te dansen en ik kan het niet laten om mee te doen. Tot grote hilariteit van de dorpsbewoners.

Ook hier worden we weer goed omringd door iedereen. Enkele vrouwen laten fier hun huis en kookplaats zien. Ik zie hier voor de eerste keer in Niger een kat, een spierwitte. Na de huisbezoeken verzamelen de vrouwen zich op de matten voor een gesprek. Met de vertaling van Hausa naar Frans is het soms moeilijk om te volgen. De vrouwen vormen een hechte groep, zij zijn de steunpilaren van het dorp.

We rijden terug naar huis waar we weer lekker eten krijgen. Rijst met kool, wortelen, aubergines en blokjes vlees, als dessert mango en appels.

Banaou komt op bezoek. Ze heeft geschenken bij, voor Hilde en voor mij een kledingstuk, voor Geerd, Luc en Michiel een hemd. We poseren met z'n allen in onze tenue. Ook Fati komt langs. Ze heeft voor Hilde en mij ook een geschenk: een pagne (rok) met een blouse. We tutten ons opnieuw op voor de foto's. In de voormiddag is ook nog iemand van de gendarmerie langs gekomen met drie paarden, elk 40 cm hoog, als geschenk van de Mairie. Het is blijkbaar een hele eer om dit als geschenk te krijgen. Wij van onze kant geven onze "mollekes" ("taupe") als geschenk aan Mamane B., Mamane F., Banaou, Fati en Garba.

Michiel heeft ondertussen telefoon gehad van thuis. Hij is geslaagd in zijn laatste jaar en mag zich nu officieel "master of economics" noemen. Hij krijgt van iedereen een welverdiend applaus.

Om 17.00 u. hebben we nog een evaluatievergadering met alle leden van de delegatie en de mensen van Kara Kara die betrokken zijn bij onze projecten. Er wordt veel over en weer gepraat, van gedachten gewisseld en goede voornemens gemaakt. We doen een laatste ronde waarin iedereen zijn zeg maar doet.

Besluit: een geslaagde delegatie met aan beide kanten tevreden mensen, maar ook nog veel werk aan de winkel.

We sluiten de avond af met rijst, kool, saus en vlees. Mango en banaan als dessert.

Onze laatste nacht in Kara Kara, al een beetje inpakken en nadenken hoe we onze gekregen geschenken kunnen meenemen.

Maandag 8 juli 2019.

Vroeg uit de veren. Inpakken voor we douchen want het is al snikheet.

We eten Frans brood met choco of confituur. Geerd voelt zich niet zo goed, last van diarree. Gelukkig hebben we voldoende medicatie bij.

Iedereen komt nog afscheid nemen en dan beginnen we aan onze terugreis naar Niamey.

We zijn nog maar een goed half uur onderweg als de wagen van Mamane Falah stilvalt. Er komt een vrachtwagen aangereden maar zij kunnen het probleem ook niet oplossen. Mamane B. rijdt naar het dorp Lido om een mecanicien te halen. Hij krijgt de auto voorlopig aan de praat maar toch moeten we naar Lido rijden om de wagen te repareren zodat we de lange trip verder kunnen rijden. Gelukkig ligt Lido maar 2 km verder.

Terwijl Mamane weg is naar Lido gaan wij op aanraden van dokter Babadi onder een boom schuilen voor de zon. Het is snikheet. Ik heb geen zonnecrème op want we zouden toch in de auto zitten.

Nadien zie ik toch dat ik ferm verbrand bent van efkes in de zon te staan.

In Lido krijgen we een bank aangeboden om op te zitten. Hilde heeft enkele mensen horen praten die iets zeiden over Kara Kara. Ze kennen ons blijkbaar al, zelfs tot in Lido.

We zetten onze reis op de piste verder richting Dosso. Banaou stapt hier uit, ze komt nog afscheid nemen.

Mamane belt dan Tahirou op. Hij komt ons tegemoet met zijn brommer. We bezoeken samen met hem in Dosso het paleis van de Sultan waar recht gesproken wordt.

De sultan zelf is in Niamey voor de Afrikaanse top van 4 tot 8 juli, maar er is een vervanger die zijn taak ter harte neemt. Uit de uitleg blijkt onder andere dat de sultan een heleboel "ministers" heeft. Een drankje had voor ons hier wel gemogen. Als we buiten komen vraagt een opzichter van het paleis, "cadeau"? Dit is de eerste keer dat we dit meemaken. We rijden door nadat we afscheid genomen hebben van Tahirou. Ik krijg nog een mooi compliment van hem. Hij vraagt naar mijn "sécrot". Want na al die jaren dat hij mij kent blijf ik er hetzelfde uitzien, zegt hij. We worden ook nog aan zijn vader voorgesteld.

We komen aan bij het huis van Mamane B. waar we worden voorgesteld aan zijn drie dochters, twee knappe meisjes van 15 en 16 jaar en een kleine deugniet van bijna vier jaar. Ze heeft haar papa de voorbije week echt wel gemist. Ze roept voortdurend op hem en wil niet dat hij terug vertrekt. We drinken nog wat en zetten dan onze reis verder.

Nog twee uur rijden. Het is broeierig heet. Mamane heeft iemand gestuurd om plastic te kopen zodat we, indien nodig, de bagage kunnen afdekken onderweg, moest het beginnen regenen. Er hangt onweer in de lucht!

Aan het park waar we giraffen kunnen spotten beslissen we toch om door te rijden. We hebben nog een afspraak met Enabel en door de autopech hebben we veel tijd verloren. We eten een koek en drinken van ons ondertussen warm geworden drankje.

Eindelijk komen we aan bij het huis van Mamane F. Het eten staat klaar: spaghetti met een lekkere saus, vlees, bakbanaan en kleine bouletten, die we niet eten, we willen op safe spelen. Als dessert is er nog lekkere watermeloen en banaan. De thee achteraf smaakt ook. Binta vertelt ons dat ze deze morgen wel vier uur nodig had om de boodschappen te doen tot in het centrum. Door de Afrikaanse top zijn er veel verkeersopstoppingen.

Mamane laat ons zijn tuin zien waar hij moringa kweekt en waar zijn zeven schapen in een hok zitten. Buiten onder de boom is het beter dan binnen maar er hangt onweer in de lucht. Het begint hevig te waaien en dan barst het los. Het giet water en het waait hevig. Eventjes moeten we in de salon vluchten want het regent te veel onder het afdak. Gelukkig zijn onze valiezen tijdig van de auto gehaald en zitten we niet in de auto op weg naar Niamey of in de stad zelf zoals eerder het plan was.

Het bezoek aan Enabel gaat niet door. We kunnen niet anders dan wachten terwijl het maar blijft regenen, waaien, onweren. Zal onze vlucht wel kunnen vertrekken?

Binta zorgt toch wel goed voor ons. Ze heeft frietjes gebakken met gebraden kip, uiensaus en de lekkere Binta-saus. Tijdens het hevige onweer krijgen we bij Mamane F. nog het bezoek van de zoon van de chef du canton. Zijn vader laat zich verontschuldigen. Hij zit vast in Niamey door de top. We krijgen allemaal een geschenk, nominatief. Ik kom als eerste aan de beurt. Een mooie koker met daarin twee juwelen, één lichtblauw, het andere in zilver en ook een brievenopener in zilver. Dan is Luc aan de beurt. Hij wordt behangen met de alom gekende geldbuidel, een indrukwekkend stuk. Geerd krijgt een lap in leder, te gebruiken als wandtapijt of als poef als je het opvult. Hij krijgt ook nog een badge waarop "Canton de Kara Kara " staat. Achteraf blijkt iedereen behalve ik een badge ontvangen te hebben. Na onze discussie over vrouwen die 's nachts nog alleen naar huis komen na het dansen, zal hij gedacht hebben, die vrouw is al chef genoeg en hoeft dat niet op te steken! Hilde krijgt ook een doosje met een zilveren juweel en een bou-bou. Haar kledingkast wordt nog te klein. Voor Michiel is er ook een wandtapijt of poef en een grote sleutelhanger.

Het stopt niet met regenen. Rond 23.30 u. vertrekken we naar de luchthaven. We zetten alle valiezen in de auto van Mamane F. We zijn de straat nog niet uit of zijn auto valt terug in panne. We laden de valiezen over zodat Mamane zijn kleine auto kan halen. Maar na wat geprul in de gietende regen vertrekt de auto toch terug. Iedereen opgelucht.

We nemen nog een laatste foto als afscheid. Een vriendelijke medewerker van de luchthaven biedt zelfs aan om een foto te nemen. Zo staan we er allemaal op. De bagage wordt gecontroleerd, alles is in orde. We checken in en dan vergeet de man achter de balie een bagageticket rond mijn valies te doen. Hij komt vanachter zijn bureau en moet helemaal rondgaan om het label nog te bevestigen. Hopelijk aan de juiste valies. We zullen zien in Brussel. We zetten ons aan een tafeltje en iedereen haalt zijn drankje waar hij of zij al dagen naar tracht: bruiswater, een pintje ...

Onze vlucht heeft een uur vertraging in Niamey. Dat valt nog mee. Het vliegtuig van Tunisair is niet proper, om niet te zeggen vies. Ik heb wel het geluk dat de zetel naast me leeg blijft. Ik kan me dus goed leggen om wat te slapen. Michiel voelt zich niet goed en moet overgeven in het vliegtuig. We krijgen ontbijt. Het smaakt, maar niet iedereen heeft honger. Michiel en Hilde eten niet.

Aangekomen in Tunis moet het vooruitgaan. Het boarden is al bezig. We hoeven dus niet meer te wachten. Ook nu weer ontbijt. Eindelijk nog eens een lekker potje yoghurt. Er is nog veel plaats in het vliegtuig dus legt iedereen zich op drie zetels om te slapen, te lezen of na te mijmeren over de voorbije indrukwekkende reis. In Brussel aangekomen blijken onze valiezen nog in Tunis te staan. Gelukkig lost Geerd het probleem op en beslist om 's anderendaags alles op te halen, zodat we aan de was en de plas kunnen beginnen.

Aan iedereen die erbij was: bedankt voor de goede samenwerking, de leuke babbels, het aangename gezelschap, de hulpvaardigheid. Een reis om nooit meer te vergeten!

Marina xxx